DE

KLAROEN

B. Ecury

Tweede jaargang No. 7 1 Mei 1941

DE KLAROEN

FEESTEN breken de sleur van alledag. Ze verbreken zelfs de orde van De Klaroen. Na een reeks geheimzinnigheden, die het vorige nummer voorafgingen - ik moest nl. enige bladzijden reserveren voor de andere redactieleden - was de inhoud van de eerste en de middenpagina's een volkomen verrassing voor mij. Bovendien trad op de dag van mijn zilveren kloosterjubilee Br. Edmundus op de planken om mij namens de Klaroenkring te feliciteren, terwijl André Tax en Geert v. d. Bemd een bloemstuk aanboden. Voor deze bewijzen van hartelijke vriendschap wil ik thans op deze plaats mijn oprechte dank betuigen. Het werk aan De Klaroen is mij in de loop van het jaar dierbaar geworden. Vandaar dat de gelukwensen uit de Klaroenkring mij bizonder aangenaam waren.

* * *

Nummer zeven van De Klaroen - om weer zakelijk te worden - spreekt voor zichzelf. Er is wat minder jongenswerk in dan anders. Gelukkig ontving ik juist voor het ter - perse gaan nog een bijdrage voor de Kroniek. De andere medewerkers hebben waarschijnlijk gedacht: vacantie is vacantie. En ze hebben nog gelijk ook!

Br. Andreas

rond de schemerlamp

MIJN schemerlamp had ik bij het begin van de winter in zo'n knus hoekje gezet. Ik heb daar vele prettige uren doorgebracht: alleen, peinzend over de dingen van het leven; met anderen, pratend over het leven dat komen ging, of wegvloeide in de levensavond. In de lange winteravonden ben ik vergroeid met dit hoekje. De lente maakte een eind aan dit geluk: de schoonmaak - die ellendige voorjaarsbaccil - verjoeg me naar een groot breed raam met brutaal licht, dat mijn vertrouwd lamplicht totaal overbodig maakte . . .

Nu zit ik op deze vooravond van Mei eigenlijk doelloos te staren naar de platen en schilderingen op de wand, die meer intiem dan kunstzinnig zijn. Vooral de Madonna-buste houdt mijn aadnacht gevangen, zo Moederlijk goed als Maria haar Jezus vasthoudt. Het is meer een verbergen in Haar wijde mantelplooien en een zalig rusten van dit Kind aan het Moederhart. De ogen van Moeder en Kind ontmoeten elkaar in glimlachend begrijpen.

En ik begrijp hoe deze Moederogen rusten op de kinderen van alle tijden. Wat zorgelijk kan die blik zijn als we helemaal overhoop liggen met onszelf en liefst maar die ogen ontwijken. Als we denken zó vast te zitten aan onze innerlijke miserie, dat we ons nooit meer vrij kunnen vechten; als we ons er ellendig om voelen en maar graag alle strijd zouden willen opgeven.

Wat stralend kan die blik zijn als de strijd gewonnen is! Als de kracht in je opveert om alles van je af te gooien wat benauwde. Als je eindelijk jezelf weervond in onmisbaar zelfvertrouwen voor de nieuwe, zeker komende strijd.

Wat vertrouwelijk kan die blik zijn als we eens alles er uitgegooid hebben wat ons beroerd blij of maakte; angstig of bezorgd.

De avondzon gooide de kamer kwistig vol met blank licht en de Madonna-met-het-Kind glansde erin als een veel belovende, blijde Mei belofte. - 't Is Mei, zo meende ik van Haar lippen te lezen. Het moet een schone Mei worden; met veel gedenken van droeve dingen, maar onbeperkt geven van onszelf. Ik hoop, dat de jongens Me niet teleurstellen . . .

HET PAARD (Equus caballus)

Dit fiere beest bewoont onz' aard
Op vier poten en een lange staart,
Welke dient om insecten weg te slaan
Die bij hem parasiteren gaan.
Is dit instrument gemoderniseerd
Dan loopt de zaak niet meer gesmeerd.
Een scheerkwast of polka lijkt het dan,
En 't ongedierte profiteert ervan.
Op zijn kop staan steile oren
Waar grote kijkers bij behoren.
Wis wordt uw oog ook steeds geboeid
Door zijn nek, met lange haren dicht begroeid.
Manen worden die genoemd;
Vader Leeuw is er door beroemd.
De ouderdom van ieder paard
Maakt het meer of minder waard.
Men kijkt - het klinkt wel ietwat gek -
Ons paardje daarvoor in de bek.
Veulen heet het jonge paard
Dat de levenszee bevaren gaat.
Spreekt men van een oude knol,
Die slaat heus niet meer op hol.
Met zijn leden stijf en stram
Trekt ie dan de paardetram.
Zo was het eertijds of weleer;
Ze rijden nu helaas niet meer.
Naast het malse gras en klaver,
Eet hij 't liefst van alles haver;
Niet zoals studenten die vaak eten,
Want, dat zult ge toch wel weten,
Deze is voor een paard te duur:
Dus ongeschikt voor het etensuur.
Ieder gymnast, of hoe z'ook heten
Heeft vast al eens op een paard gezeten,
Dat werkelijk zonder eten kan.
Zelfs de geschiedenis vertelt ervan;
Het beroemde paard van Troje
Scheen warempel ook een dooie
Maar het werd een reuzepan:
Een hele stad die hing eran!

Schoolmeester II

Dit is Bucéphalus,
het paard van Alexander,
Uit 20 stukken reeg
de zetter 't aan elkander.

eigen werk

RAWANI, DE TIJGER

Rawani vond het fijn, dat Matahari (de zon) hem zo lekker op de gestreepte huid kittelde. Hij vond het leven heus niet kwaad, al moest hij wel eens met een lege maag naar bed, Dat gebeurde niet dikwijls, want in de jungle wemelde het van dieren en Rawani was een sluwe jager. Daarenboven was het gebied **zijn** eigendom, want al zijn broers en zusters waren een voor een weggetrokken en nooit meer had Rawani iets van hen gehoord.

Hoe lang hij gesoesd had wist hij niet, maar zijn scherpe neus zei hem, dat er iets op komst was. Het was een onbekende vleeslucht. Verontrust zwaaide Rawani zijn staart, even snoof hij nog, dan sloop hij de jungle in, geruisloos en voorzichtig. Weldra hoorde hij in de verte het geknap van dode takken. Alleen 'n banteng maakte zoveel lawaai en toch voelde hij zich verontrust. Besluiteloos zwaaide hij zijn staart heen en weer, maar dan overwon zijn nieuwsgierigheid, en een ongekend verlangen om dit wezen te zien deed hem verder sluipen. Zijn buik schoof over de grond, de schouders staken boven het lijf uit en zijn achterpoten waren gereed voor een sprong. En toen, nog wat dichter naderende zag Rawani, dat het een wezen was op twee poten. Een aap was het niet, maar dan ineens herinnerde hij zich, dat hij met zijn moeder op een keer gevlucht was voor zo'n zelfde wezen. Was het de aartsvijand der tijgers, omdat zijn moeder zo bang vluchtte?

Een hevige woede doortrilde zijn lichaam, omdat deze aartsvijand op zijn gebied dorst te komen. Zijn ogen schoten vuur, het speeksel droop uit zijn bek. Langzaam naderde de man. Hij had geen vermoeden van het gevaar dat hem dreigde. Nog acht passen was hij van Rawani. Een onbestemd gevoel van naderend onheil beving hem. Nu aarzelde Rawani niet meer. Krampachtig kromden zich zijn achterpoten, vast drukte hij zijn buik op de grond, dan een sprong, en vóór de man wist wat er gebeurde, grepen Rawani's tanden hem.

Ontzield stortte de man neer. Rawani had zijn eerste mens gedood.

Kembang Djawa.

BOER KRELIS

't Was op een zomermorgen; boer Krelis zou naar de veetentoonstelling gaan. Hij zou het er eens een dag van nemen. Hij trok dus zijn Zondags pak aan, zette zijn hoge hoed op en ging op weg. Hij had nog tijd genoeg, want de trein naar Breda ging pas om 8.30 en het was nu 8 uur. Hij besloot dus een straatje om te gaan. Hij was nog maar net van huis toen hij zijn vriend tegenkwam. „Zo, Krelis!" riep zijn vriend, „waar gaat de reis naar toe?" „Ja, naar de Veetentoonstelling in Breda! Ik ga 't er eens een dagje van nemen." „Naar Breda, zei je? Jô, ik weet een fijn middel om voor niets in Breda te komen."

„Nou, als dat waar is? Zeg op!"

„Je gaat naar het loket en je strijkt met je wijsvinger van je rechterhand onder je neus door en. . . dan krijg je van de beambte een kaartje, wat ik je zeg!" „Ik zal je geloven," zei Krelis, maar het komt me erg ongelooflijk voor."

„Doe maar eens wat ik je zeg. Nou, veel plezier; ik moet aan mijn werk. Adieu!" „Bonjour!"

Ik hoop, dat het waar is, wat ie gezegd heeft, dacht Krelis, dat zou weer een masseltje zijn. Maar intussen ging nu zijn vriend langs een veel kortere weg naar het station, en zei: „Dadelijk komt er een boertje, en die strijkt met zijn vinger onder zijn neus; dan geeft ge hem een kaartje naar Breda; ik betaal nu." „Oh, dat vind ik goed", zei de beambte. Zo gezegd, zo gedaan. En even daarna kwam het boertje bij het station aan. „Goeie morgen," zei hij, en streek onder zijn neus door. „O, U moet zeker naar Breda? Asjeblief, hier heeft U een kaartje." „Dank u wel!" „Ziezo," dacht Krelis bij zijn eigen, „mijn vriend heeft toch gelijk. Dat lap ik 'm vanavond weer."

Hij had de hele dag in Breda doorgebracht en daar flink genoten, dus besloot hij weer naar huis te gaan.

Aan het loket in Breda aangekomen streek hij weer met zijn rechterhand onder zijn neus door, maar nu kreeg hij niets. „Ja, wat wenst U nu eigenlijk? Waar moet U naar toe?" zei de beambte. Het boertje streek weer onder zijn neus door. maar met hetzelfde resultaat. „Wilt U ons nu voor de gek houden, of hoe zit dat?" Na nog een tijd getwist te hebben moest het boertje toch op het laatst betalen. In Oudenbosch teruggekomen, kwam hij zijn vriend weer tegen.

„Nou jô," zei zijn vriend, „is het je bevallen op de Veetentoonstelling in Breda?" „Best hoor, het is me best bevallen; maar die mensen in Breda zijn zulke dommeriken; ik stond wel een half uur voor dat loket te strijken maar ik moest betalen." „Hé, dat is gek," zei zijn vriend. „Heb je het wel goed gedaan?" „Ja, ik heb precies gedaan, wat je me gezegd hebt. Ik streek met de wijsvinger van mijn rechterhand onder mijn neus door, precies als de eerste keer." „Nee maar, die is goed!" zei zijn vriend. Die mensen in Breda zijn geen dommeriken, maar jij! Want je had met de wijsvinger van je linkerhand onder je neus moeten strijken; je ging immers terug!"

Th. Opfergeldt.

nacht in de bijenkorf

„Tot Dinsdagavond," zo waren ze de vorige vergadering uiteengegaan. En nu wachtten allen met spanning tot het voldoende donker zou zijn, om hun feest te beginnen.

Eindelijk viel de duisternis in. Ze moesten wachten, op het teken van den generaal, van de tweede étage, afdeling: militaire kleding. Het tromgeroffel, - de trommel was gauw van de kinderafdeling gehaald - bleef niet lang uit. Direct stroomden allen samen, naar de tweede étage, waar het feest zou gehouden worden. Het was een pracht gezicht: dames, gekleed volgens de laatste mode, dienstmeisjes, heren in smoking, enz. Het was een mengeling van allerlei klederdrachten. Toen allen er zowat waren, stak de generaal, als leider van de avond, een welkomstspeech af. Hij heette allen hartelijk welkom. Hij raadde hen aan, de boel niet zo door de war te gooien. Na deze speech hield men een heildronk. Een dienstmeisje dat slaap scheen te hebben, vergat dat de roltrap 's nachts niet werkte en tuimelde dan ook met de glazen, die ze van de derde étage moest halen, de trap af. Het gaf een geweldige consternatie, doch een geruststellend woordje van den generaal deed het feest weer ongestoord voortgaan.

Een heer uit het gezelschap, gekleed als pianist, bood zich aan om enige liedjes te spelen op een piano, die in de étalage stond. Toen begon het bal. Naar standsverschil werd niet gekeken. Een dienstbode waagde het zelfs den generaal te inviteren.* Dat maak-

* De poppen houden blijkbaar van een schrikkeldans. (Red.)

te vele dames verontwaardigd. Het feest had echter al aardig lang geduurd, want de eerste zonnestralen vielen reeds naar binnen. Ze gingen dan ook uiteen met de afspraak, volgende week weer te vergaderen.

De Amstelpoëet.

hoe mooi is dit land...

Ja, hoe mooi is dit schone Brabant met zijn stille dennenbossen en zijn ruige hei, met zijn grillig-slingerende zandpaadjes over het lichtgolvende terrein.

Reeds dikwijls hadden we genoten van dit rustige landschap, maar Zondag 23 Maart leek het, of alles weer nieuw was. We hadden eerst hard gestudeerd en toen gingen een paar stevige „handelsmannen" er op uit. Het doel was, ja wat wàs het doel? In de buitenlucht zijn en fietsen; anders niets. Langs de ons zo welbekende V. E. S. - terreinen richtten we onze koplampen op Pagne-vaart. Br. Olav ging in dit heuvelland aan de spits rijden, om te zorgen, dat geen van zijn schapen verloren zou gaan. Het ging heuvel - op, heuvel - af. Af en toe gingen we over een paadje met zoveel kuilen en gaten erin, dat we het gevoel hadden, alsof we tot hutspot verwerkt moesten worden.

Toen kwamen we bij de uitkijktoren, waar we echter niet op gingen. Nu ging de leiding over op van Loon, daar hij nog een heel leuk paadje wist. Na weer enige heuvels op en af te zijn gegaan, reed hij bij de vijver op Pagnevaart plotseling naar beneden, bijna loodrecht. Alle jongens haalden het, doch Br. Olav moest omwille van zijn nieuwe fiets lopend naar beneden komen. (Of was hij bang?)

Daarna gingen we een andere steile heuvel „nemen." De eerste maal kwam niemand bovenaan, maar ten slotte haalden twee jongens het.

Van al dat harde rijden waren wij warm geworden, daarom reden we in kalm tempo huiswaarts. Ik hoop, dat we nog dikwijls in de gelegenheid worden gesteld om een vrije middag te gaan fietsen, hetzij naar een naburige stad of eenvoudig naar ons heuvelland.

Hoe mooi is dit land..... A. J. M. Balm.

C.F.C. TIARA.

JE had ons naar huis moeten zien gaan, gewapend met de vacantie-opdracht! Nu dit geschreven wordt is elk er druk mee bezig en ik vermoed, dat bij het lezen van deze Klaroen er al heel wat verslagen bewerkt worden voor de eerstvolgende bijeenkomst! Voor het nieuwe trimester, de „laatste ronde", staan al weer nieuwe plannen klaar. We moeten nu een veerkrachtige C. F. C. aan de „jongeren" overleveren. Trappelend van ongeduld wacht deze jonge garde op de kans die hun gegeven wordt. Prachtig! We daveren van energie.

Ad int.

playfair-lustrum

Begin-April ontvingen we het „Gedenkschrift, uitgegeven ter gelegenheid van het eerste lustrum van „Playfair", Sportorganisatie van de Bissch. Kweekschool voor onderwijzers." Met genoegen hebben we deze extra-uitgave van De Gong doorgelezen. De rijk gevarieerde inhoud geeft een goed beeld van leven en streven dezer sportorganisatie. Duidelijk blijkt, dat bij de sportbeoefening op de Kweekschool, geest en gedachte vóór gaan. Wat juist en goed wordt geacht, doet men consequent, zonder zich te laten beïnvloeden door oppervlakkig hoera-geschreeuw en competitie-roes. Beginsel en daad zijn hier één. In dit gedenkschrift getuigen de voorzitters van de vijf afgelopen jaren in geestdriftige brieven, wat Playfair betekend heeft voor hun vorming als leiders der jeugd.

Het geschrift is geheel verzorgd door de kwekelingen zelf. Op de goudkleurige omslag maken de gaarne-geleende Klaroen-clicheetjes een pittige indruk. Wij feliciteren leider en kwekelingen bij het eerste lustrum en hopen, dat Playfair door haar heldere doelstelling een weldadige invloed moge hebben op al onze sportorganisaties.

Redactie Klaroen.

IBRAHIM, DE TUINKNECHT

Als je zoals Ibrahim twintig jaren tuinknecht bent geweest bij de toean-broeders, dan weet je, wat voor mensen die Hollanders zijn. Ze zijn goed, als je zelf goed bent voor hen. Wel moet je er rekening mee houden, dat ze nogal kort aangebonden zijn. Welnu dat doet Ibrahim. Zijn lijdzame Oosterse ziel begrijpt die heftigheid wel niet helemaal, maar. . . . . er zijn zoveel dingen, waar een mens niets van begrijpt.

Ibrahim hoort bij huis en erf als een haantje op een toren. Alleen is zijn plaats wat nederiger dan het koperen torenhaantje. Hij houdt het erf in orde, hij veegt blaren en snippers papier. Hij draagt benzineblikken vol water en hanteert de gieter in de droge Oostmoesson. Boodschappen doet hij van alle soort. Het dubbele leitje, dat in Indië dienst doet als briefwisseling tussen buren, is al duizenden keren in zijn magere handen naar de Pastorie gedragen of naar de Zusterschool aan de overkant. Wat zou de Broederschool zijn zonder Ibrahim?

Eens in het jaar snoeit hij het struikgewas vóór het huis. Dat doet hij als een ontdekkingsreiziger, die zich een weg baant door een oerwoud. Als hij begint staat er hoogopgaand struikgewas; als hij er zich doorgewerkt heeft, staat er niets meer dan wat gehavende, ingescheurde stompjes. Dat is zijn radicale manier van snoeien. Pòtong, noemt ie dat.

Ibrahim is slim, echt pienter; dat is misschien zijn enige gebrek. Anderen noemen het wel eens pienter-boesoek en dat betekent sluw of listig. Maar nee, zegt ie in zichzelf, pienter boesoek is hij niet, alleen maar slim, heel slim. Ieder mens heeft zijn goede eigenschappen van Toean Allah meegekregen. Welnu, Ibrahim kreeg de pienterheid.

Een van de broeders roept: „Ibrahim!" Hij is er al. Wat heeft meneer nodig. De tang? Goed, hij zal hem halen. Maar wat ie ook zoekt, hij kan 'm niet vinden. Als ie er toch niet is, dan kun je 'm ook niet vinden. Maar de toean is met dat bericht niet tevreden, „Vlug," zegt hij nijdig over zijn schouder heen. Alles moet vlug. Er begint iets te beven in Ibrahim. De heren zijn wel goed, maar als die ogen zo beginnen te flikkeren, dan. . . , „De tang. . . . en vlug." „Ja, meneer, ja." Hij is alweer op een drafje er vandoor en een paar minuten later komt hij met een geheimzinnig lachje de tang aanreiken. „Of meneer even luisteren wil." Hij had de

tang op een verborgen plekje weggelegd en gelukkig heeft zijn geheugen hem niet in den steek gelaten. Hij zegt heel zacht: „Het is voor den koelie! Begrijpt meneer dat?" „De koelie?" „Ja meneer, de koelie." Hij kijkt behoedzaam rond en zegt fluisterend: „Weet meneer niet, dat koelies altijd stelen?" Dat weet meneer, maar hij vraagt hardop: „De koelie?" „O, laat meneer toch wat zachter spreken; de koelie is een Madoerees en die hebben van die lange scherpe messen, waar ze je, brr, zó mee doodsteken." Ibrahim maakt een angstig-bevende beweging, alsof hij het mes al tussen zijn ribben voelt.

„Wel", zegt de broeder met een ironisch lachje, „zorg jij maar dat er hier niet gestolen wordt. Niemand kan daar beter voor zorgen dan jij."

Ibrahim gaat weer aan zijn werk. Hij veegt blaren, met een kalm gezicht, zonder uitdrukking. Inwendig is hij tevreden met zichzelf, want, hij is weer verdraaid slim geweest. Het was op het randje, maar zijn pientere kop heeft hem gered.

Een paar dagen later roept dezelfde broeder hem weer. Hij mist deze keer een hamer. En Ibrahim moet er maar weer voor opdraaien. Nu weet hij heus, heus niet, waar de hamer is. Hij sukkelt nog eens naar het huis, naar de keuken, de hamer is er niet.

„De hamer," gromt de broeder, „vlug. . . . ". Ibrahim slaat de handen omhoog. Hij wil zweren bij Allah. De broeder wil van geen zweren weten.

„Haal hem thuis!" zegt hij bits. Ja maar, Ibrahim heeft al twee keer in huis gekeken. „In jouw huis," bijt de broeder hem toe. „en als het niet vlug gebeurt!" Voor zo'n Hollands onweer moet Ibrahim de vlag strijken. Hij gaat gedwee naar de kampong en komt in de nederigste stemming met de hamer terug. Ja, de slimheid laat je wel eens in den steek en dan moet je nederig en bescheiden zijn. Hij wil nog wat zeggen, maar de broeder is onverbiddelijk. Hij moet naar de geldmeneer gaan om zijn salaris en voorgoed vertrekken. Dan raakt Ibrahim helemaal in verwarring. Hij hurkt neer en jammert over zijn vrouw en zijn kinderen en kleinkinderen en over de schande. Twintig jaar heeft hij zijn best gedaan. En nu hij één keer misdoet, moet hij weg. Hij belooft en wil een dure eed doen. Daar kan de broeder niet tegen op.

„Soedah", zegt hij, „maar voortaan voorzichtig, ja?" O, hij zal voorzichtig zijn, hij zal den koelie goed in de gaten houden. En hij is zo dankbaar, dat hij met tranen in de ogen almaar: trima

kassih (dank u) zegt.

Maar als hij weer aan het werk is, komt het duiveltje van ijdelheid weer boven. Wat is hij deze keer slim geweest! Hij zou wel willen lachen, maar zijn gezicht blijft een bruin masker.

Wordt vervolgd.

wat we van de chinezen kunnen leren

Als iemand een houding aanneemt van hartelijke vriendelijkheid, dan zijn wij, nuchtere Nederlanders altijd geneigd te zeggen: Wat steekt daar achter? Is die man vriendelijk om mij te bedotten, of is het de uiting van echte innerlijke vriendelijkheid. Wij willen weten of de uiterlijke houding in overeenstemming is met de innerlijke geesteshouding.

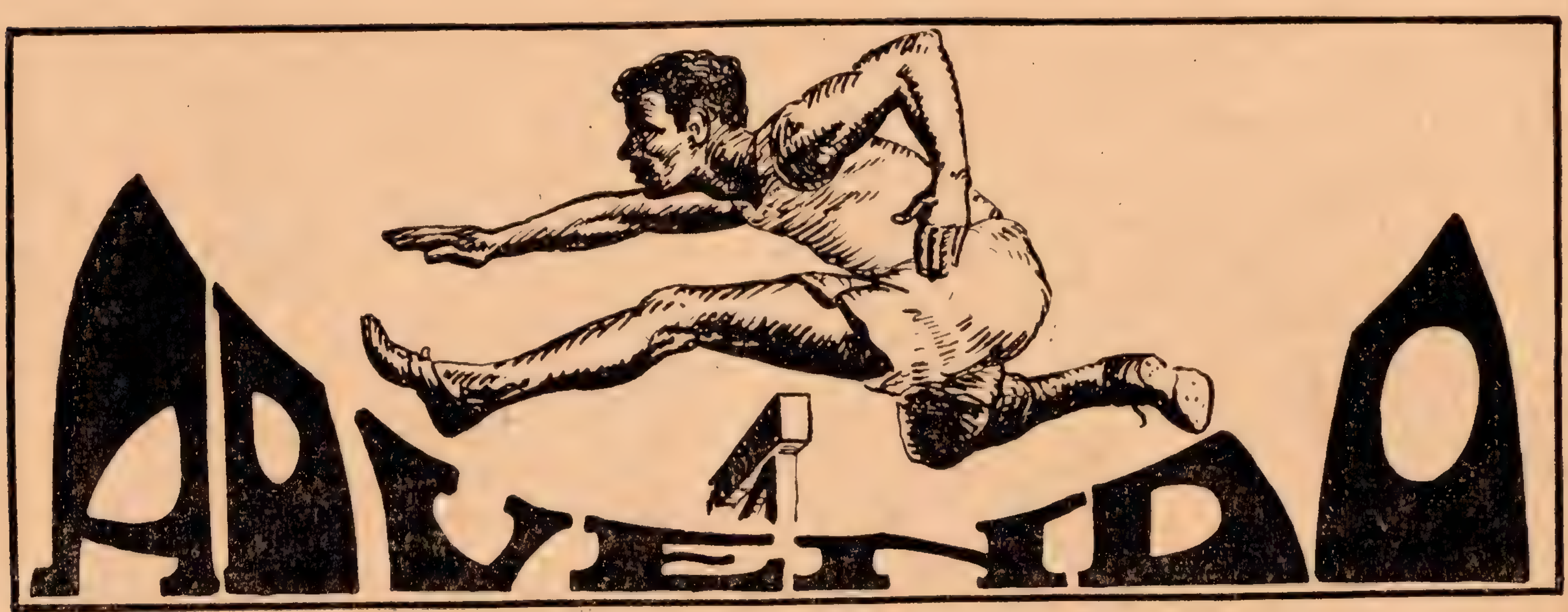
Wie wel eens met beschaafde Chinezen heeft omgegaan, dien moet het opgevallen zijn met welk een fijne wellevendheid zij elkander begroeten, met welk een grote eerbied ze hun ouders en grootouders tegemoet treden. Het lijkt meer op een plechtig ceremoniëel dan op een eenvoudige wellevendheid. Des te meer ben je getroffen, als je ontdekt, dat het geen comediespel, geen lege houding, maar echt is, rechtstreeks voortkomend uit een edele geesteshouding. Het wellevendheidsboek, waarin de regels voor de uiterlijke gedragingen der Chinezen zijn neergelegd, werd vijf en twintig honderd jaar geleden reeds geschreven door Khoeng Foe Tzé, beter bekend onder de latijnse naam Confucius.

Dit wellevendheidsboek werd zo maar niet geschreven op dezelfde wijze als tegenwoordig allerlei wijsneuzige dames plegen te doen.

Confucius had zich verdiept in de natuurwet, in - wat wij noemen de tien geboden. Wij leren immers, dat de tien geboden van het begin in de harten van de mensen waren „geprent" en Confucius leverde daar ongewild het bewijs voor. Welnu, Confucius somde de acht Chinese deugden op, die uit de natuurwet voortvloeien: Trouw, eerbied voor de ouders, vriendelijkheid, liefde, eerlijkheid, rechtvaardigheid, zin voor vrede en voor gerechtigheid. En, man van actie, die hij was, gaf hij in wellevendheidsdictaten de uiterlijke gedragingen aan, die aan die natuurlijke deugden beantwoorden. Dat deze natuurwet (van bovennatuur wisten ze niets) steeds de maatstaf is gebleven blijkt uit de woorden van de Chinese leiders Sun Yat Sen en Tsjang Kay Shek. De eerste, gestorven in 1924, legde vooral de nadruk op eerbied voor de ouders, ten eerste door

ze te eren en ten tweede door zich waardig te gedragen. Is dit ook niet iets voor de „Chinezen van Europa?"

Wij christenen onderhouden de natuurwet, maar onze wellevendheid is nog dieper gefundeerd namelijk in het bovennatuurlijke, waardoor wij ons „Kinderen Gods" mogen noemen.

ADVENDO-BABBELTJE.

De vorige maal schreef ik een babbeltje naar aanleiding van de lente, die weer met zijn verkwikkende invloed tot ons gekomen was. Het lijkt me nu een geschikte gelegenheid om eens een terugblik te werpen op datgene, wat de toneelclub Tavenu ons in het winterseizoen te genieten gaf.

De voorspelling in een van de eerste nummers van deze jaargang „Kerels, een beetje geduld, jullie komen allemaal op de planken," is in vervulling gegaan. Een paar uitzonderingen daargelaten, die de juistheid van mijn gezegde bevestigen, zagen we alle minnaars van de edele toneelconste in actie. En met wat een mooie resultaten. Er waren natuurlijk feilen, zoals in alle mensenwerk, maar er werd met ambitie en schwung gespeeld. waardoor de gezelligheid van onze Ulo-avonden in sterke mate verhoogd werd.

Vooral de laatste uitvoering voor de Paasvacantie was af. Het Kruis op de Heide was een mooi stuk. Vooral het vierde bedrijf sprak tot ieders gemoed, omdat het zo gevoelig en juist afgestemd werd gespeeld. De zang onder leiding van Br. Theophile droeg veel tot het succes bij.

Het geheel werd een waardig slot van de grote activiteit door onze toneelclub ontplooid.

Een speciaal dankwoord aan den regisseur Br. Sebastianus is hier zeker op zijn plaats.

Ook de uitvoering, gegeven door St. Edmond was weer een staaltje van het mooie, dat bereikt wordt, als onze jongens onder goede leiding staan.

Zo blijkt Advendo steeds weer de club, waar voor Elck wat Wils is te vinden. Naderhand zullen velen volmondig beamen, wat me dezer dagen door een oud-lid werd geschreven:

„Ik ben in een voetbalclub gegaan. Onlangs hadden we een feestje en er heerste die leuke geest, die me onwillekeurig deed denken: Verdraaid net een Advendo-avond. Een knalfuif zouden ze op St. Louis zeggen."

tennis

Nu is het tennisseizoen eigenlijk pas voorgoed begonnen, al waren we op onze afdeling al volop bezig. De meeste van onze spelers hebben zich al zodanig getraind, dat ze nu mooie partijen kunnen geven. Ja, er zijn van die echte baanvechters bij, die het niet tegen hun sterkere partners opgeven en bij de laatste verloren game met een „wacht maar, de volgende keer krijg je me zo gemakkelijk niet meer," hun racket in de klem stoppen. Zo moet het zijn. Niet opgeven, maar doorzetten, ook al zie je jongens, die later dan jij met tennissen begonnen zijn, mooiere en betere slagen geven. De een heeft nu eenmaal de slag eerder te pakken dan de ander.

Een goede raad wil ik bij deze gelegenheid geven: Speel met verstand. Een goede slag is niet voldoende. Snel positie kiezen is een tweede vereiste. Aan de wijze, waarop je tegenstander slaat moet je onmiddellijk zien of je naar links of rechts, vooruit of achteruit moet lopen, net zoals je nu al op het eerste gezicht kunt zien, of de serve vóór of achter het net komt. Loop zelf naar de bal en wacht hem niet af.

Veel succes aan alle baanhollers en baanvechters bij het tennistournooi.

e. h. b. o.

Half Januari kwamen we bijeen om de cursus te beginnen en al spoedig hadden we de eerste les erin gepompt over: Wat is eerste hulp?

De volgende dag waren de cursisten zo enthousiast, dat ze hoopten op een ongeluk om hun kennis in praktijk te brengen! Zo zie je, hoe geestdrift soms te ver gaat! Hoe meer lessen er gegeven werden, hoe meer werk er aan de winkel kwam. Het was niet altijd gemakkelijk, want, terwijl de andere jongens genoten van de avondrecreatie, moesten de cursisten na een volle dag les en studie er nog drie kwartier bij nemen voor ambulance.

Ze hebben zich kranig gehouden tot de laatste les toe. Ik wilde in dit kleine stukje mijn oprechte dank brengen aan alle jongens, die spontaan hebben meegedaan, tot groot plezier voor mij zelf, maar vooral tot groot nut van de cursisten zelf.

Als jullie dit stukje leest, is alle spanning voor het examen allang voorbij. Mocht onze hulp hier of daar gevraagd worden, laten we dan met volle toewijding, ons van onze taak kwijten, goed begrijpende, dat we niet alleen den evenmens van een lichamelijke dood kunnen redden, maar ook hem kunnen dienen naar de ziel. Dan volbrengen we pas, wat een R. K. E. H. B. O.'er vanaf de eerste les is ingeprent.

De leider B. G.

ADVENDO - VOETBAL

In het vorig nummer van onze Klaroen hebben we onze Advendomannen een stevige aansporing gegeven zich ten volle te geven om onze voetbalclub Advendo steeds beter te maken en het spelpeil op te voeren. Daar de heerlijke zomermaanden weer op komst zijn, is het misschien goed en nuttig, zo nu en dan een puntje naar voren te brengen, waar we bij ons voetbalspel steeds op moeten letten. Willen we echt prettig spelen, dan moeten we de regels goed kennen en ook enig begrip hebben van speltaktiek.

We zullen het deze keer eens hebben over onze voorspelers. Wat is de eigenlijke taak van de voorspelers? Wel, de bal te doen verdwijnen in het net van de tegenpartij! Maar dat is gemakkelijker gezegd dan gedaan. Deze taak van de voorspelers kan alleen volbracht worden, wanneer de verdediging van de tegenover ons staande partij een fout maakt. Breng de vijandelijke verdediging dus in verwarring. Hoe dat moet? Het antwoord hoor je bij iedere wedstrijd: Kies een juiste opstelling. Om te weten, wat ik onder een juiste opstelling versta, moet je het onderstaande maar eens lezen.

De opstelling van de spelers is juist, als geen der verdedigers vat heeft op de aanvallers.

Eén van de middenspelers is gereed om de bal naar de voorhoede te plaatsen. Maar hij merkt op, dat alle spelers gedekt staan. Wat nu? De voorspelers moeten allen tegelijk aan de bewakers trachten te ontsnappen door snel in een onverwachte richting weg te lopen. Dat snelle en onverwachte moet hun een voorsprong geven op hun tegenstanders. Veronderstel, dat de opzet gelukt is en de bal naar een van de voorspelers wordt geplaatst. Dan moet de hele voorhoede in beweging blijven om vrij te komen, zodat ze ongehinderd de bal in ontvangst kan nemen. Door hun voortdurende beweging nu komt het backstel in verwarring. Het voornaamste, waar een voorspeler zich op moet toeleggen is, altijd te kijken, waar zijn medespelers staan of lopen, zodat hij bij ontvangst de bal zonder aarzelen door kan geven. Zulk een samenspel van een voorhoede moet op den duur doelpunten opleveren. Laten we het eens proberen. Ge zult zien, dat het spel er spannender door wordt. Ook voor de drie middenspelers had ik nog enkele opmerkingen, maar daarover een volgende keer. B. G.

Dinsdag 25 Maart.

HET feest van Maria-Boodschap begon met een gezongen H. Mis. Toen we bij het ontbijt bovendien nog suiker in de thee aantroffen, kwamen we helemaal in feeststemming.

Voor de eerste keer in dit trimester konden we de middelcour vrij krijgen om te handballen. Wegens het feest werd een pakje cigaretten uitgeloofd voor de winnende partij. Japie Moll wist deze prijs te winnen, nadat hij in de tweede helft de hulp van zijn broer had ingeroepen. Om vier uur opsteken!

Ofschoon het een feestdag was voor alle, alle Katholieken, mochten enkel de jongens van 15 jaar en ouder aanpaffen.

Woensdag 26 Maart.

Film van het eeuwfeest van St. Louis. Nadat om 8 uur deze film voor de kleine- en middelcour was vertoond, werden wij op deze verrassing onthaald. Onder de filmsterren werd Br. Edmundus het meest bewonderd. Ofschoon het een „stomme" film was, sprak ze een duidelijke taal. Ze gaf een goed beeld van dit prachtige feest.

Donderdag 27 Maart.

De verkenners ontdekten een nieuw spel nl. het Boeddha-spel. Het werd enthousiast gespeeld.

Zondag 30 Maart.

Lezing over piano en pianomuziek door Br. Ferdinand. Reeds lang te voren waren we overtuigd, dat het een leerzame avond zou worden. We genoten dan ook van woord en muziek.

Heel grappig (en terecht?) merkte hij op, dat foxtrot, tango enz. geen muziek was, maar een hoop lawaai en moeimakerij.

Br. Carolus sloot met een kort woordje, de hoop uitsprekend, dat Br. Ferdinand nog dikwijls in ons midden zou terugkomen.

Dinsdag 1 April.

Op deze dag stuurt men de gekken, waar men wil. En niet alleen de gekken! Niemand werd gespaard. Maar het lukte niet bij iedereen.

Een onverwacht succes had de derde Ulo, toen ze den klasbroeder naar den Directeur wist te loodsen, die hem wel vriendelijk, maar toch verrast op zijn kamer zag verschijnen. Het gnuiven van de derde klassers was op Albano te horen. Br. R. lachte hartelijk mee. Sommigen meenden, dat hij lachte als een boer, die kiespijn heeft, maar zoals hij lachte, zou zelfs een gezonde boer niet kunnen lachen.

Er waren ook enige jongens, die op herhaald aandringen zich ten slotte maar lieten „nemen" om van het gezanik af te zijn.

Daar zit wat in! zou Buziau zeggen.

Donderdag 3 April.

Dank zij de koesterende stralen van de lentezon was alles op de sportvelden mobiel. Een nieuwe referee, die een gedeeltelijke zonsverduistering veroorzaakte, leek de knuppel in het hoenderhok. Vele sportlui vonden dit experiment zeer gevaarlijk. Maar ja, schijn bedriegt en zo hoorden wij iemand, wijzend op het „corpus delicti" zeggen: „Wat moed in zulk een tedere jeugd!" Eindcijfer acht.

Zondag 6 April.

Eerste openbare optreden van de turnclub St. Edmond. Er bleken zowaar onder onze jongens acrobaten te schuilen, die in circus Carré lang geen slecht figuur zouden geslagen hebben. Lekker is maar een vinger lang; dat bleek ook hier. Ondanks ongelukken met ijzeren in plaats van rubber ballen, was het optreden van den onfortuinlijken voetballer uit de vorige Klaroen zeer succesvol.

Terwijl in de Ulo-aula de spieren der turners kraakten, terwijl ongelooflijke salto's werden uitgevoerd, speelde de toneelclub voor de middelcour Het Kruis op de Heide. De toneelspelers hadden goed succes, hetgeen niet te verwonderen was, omdat de leiding in handen was van Br. Sebastianus.

Maandag 7 April.

Er was een opgewekte stemming onder de jongens op deze laatste dag vóór de vacantie.

's Avonds voerde de toneelclub, thans voor de Ulo, het toneelstuk: Het Kruis op de Heide op. Het werd zo mogelijk nog beter gespeeld dan gisteren. Het paste geheel in de sfeer van de Goede Week en was tevens een waardig slot van het wegstervende trimester.

Dinsdag 8 April.

Hoera! Vacantie! Onvergelijkelijk schoon woord voor ploeterende zwoegende (!) Ulojongens. Drommen stalen rossen met vrolijk babbelende en wuivende boys verdwijnen zwaar beladen naar alle windstreken. Onze Haagse piano-virtuoos slaagde er niet in zijn koffers opgeladen te krijgen. Hij spande zich tot het uiterste in, om de tranen, aan ieder afscheid eigen, weg te tokkelen.

Dinsdag 15 April.

Ofschoon de persoon in kwestie helemaal niet houdt van feestverslagen, menen we toch een verslag van het zilveren kloosterfeest van Br. Andreas in de kroniek op te moeten nemen.

De dag begon met een plechtige H. Mis, waarbij de uitgenodigde familie aanwezig was. Om 11.30 u. feestelijke bijeenkomst in de aula van de kweekschool, waar symphonie en koor een prettige sfeer schiepen. Na een welkomstlied hield Br. Overste een zeer aangrijpende speech, die op den jubilaris, zijn Moeder en overige familieleden, alsook op de andere aanwezigen een diepe indruk maakte.

Vervolgens werd door de tweede ondergetekende namens de Klaroenvrienden een woord van dank uitgesproken voor de verzorging

van onze dierbare Klaroen. Deze woorden gingen vergezeld van de aanbieding van een bloemstuk, aangeboden namens de Klaroen-familie door André Tax en Geert v. d. Bemd.
Als derde spreker voerde Br. Coenraad het woord, die de Indische jaren van den feesteling op humoristische wijze herdacht.

Om 5.30 u. trad in de Ulo-aula Henri 't Sas op, waarna het feest besloten werd met een intiem familie-samenzijn.

Maandag 28 April.

Alles is gereed voor de komst van de jeugd.

De laatste bladzijde van De Klaroen wordt gedrukt,

Max. de Jong en Br. Edmundus.

mens sana in corpore sano

Met deze spreuk van een Latijns dichter begint men altijd te jongleren, als men het nut van lichamelijke oefening gaat bepleiten. Wat zou de hekeldichter Juvenalis een vreemd gezicht trekken, bij de totale omkering van de door hem geschreven zin. Als tegenwoordig deze spreuk gebruikt wordt, bedoelt men: Maak je lichaam gezond en lenig, dan is je geest van zelf gezond. Maar de dichter bedoelde het tegenovergestelde. In de vervaltijd van het Romeinse rijk zag hij gezonde, weldoorvoede athletische lichamen genoeg om zich heen. Maar hij wist ook, dat in die goed-ontwikkelde lichamen een zeer slecht ontwikkelde geest woonde. Daarom zei hij: „Mens sana in corpore sano." Zorg, dat in je gezonde lichaam een gezonde geest woont. Laat dus de zorg voor het lichaam gerust wat minder zijn en leg je toe op beschaving van de géést.

Je ziet, hoe gedachteloze mensen de spreuk niet alleen niet begrijpen, maar ze radicaal omkeren. Let maar eens op in welke betekenis deze latijnse woorden worden gebruikt in sportverslagen.

Wij houden echter de spreuk in de oorspronkelijke betekenis in ere. Ontwikkel de geest om een evenwichtig ontwikkelde mens te worden.

HET CLICHÉFONDS

De eerste gelden werden gestort door enige belangstellende Klaroenvrienden, die er geen prijs op stellen, dat hun namen bekend

worden.

Van dat geld werden op 13 Nov. 1940 betaald de cliché's: De Klaroen (kop), St. Willebrord, Brieven, Kroniek en Advendo tezamen f. 7.34.

Op 13 Dec. 1940 werd betaald f. 13.22 voor: Rond de schemerlamp, Spreekgestoelte, Eigen Werk, Verhalen van Ulonesië, C. F. C. Tiara, 2 herders, Madonna met Kind, herdersgroep, Driekoningengroep en 9 vignetten.

Op 21 Maart werden 6 initiaalletters vervaardigd voor f. 2.88.

OVERZICHT

Inkomsten					**Uitgaven**
Nov.	Giften	f. 20.56	Nov.	Cliché's	f. 7.34
Febr.	Collecte	f. 0.18	Dec.	„	f. 13.22
Mrt.	Gift	f. 2.50	Mrt.	„	f. 2.88
Mrt.	Gift	f. 0.77			
7 April	Collecte	f. 3.35	1 Mei	Saldo	f. 3.92
	Totaal:	f. 27.36		Totaal:	f. 27.36

Correspondentie

In de redactie-map is geen Eigen Werk meer aanwezig. De redactie rekent op een stroom van nieuwe bijdragen.

Zorg ervoor, dat het volgende nummer weer geheel het werk is van jeugdige medewerkers. Er zijn jongens met ontluikend talent. Laat het niet renteloos liggen. Talent alléén is niet voldoende. Werkende oefenen doet het talent vrucht dragen.

Niet praten..... doen. Leve de Klaroen!

ONZE RAADSELRUBRIEK

Het antwoord op de prijsvraag van De Klaroen No. 6 was: **Grasmaand.**

Een goede oplossing werd ingezonden door: B. Woolthuis, J. Heys W. Magnée, J. Aernoudts, W. Loomans, B. Vogels, J. Resink, P. v. d. Bom, J. Meyer, F. v. Es, H. v. d. Stadt, G. de Rijk, A. Jaspers, P. Jansen, Arn. Eerden.

Het deed ons genoegen te zien, dat onder de oplossers vier kwekelingen waren, die daardoor blijk gaven van hun belangstelling in

onze Klaroen.

De prijs viel na loting op Jac. Heys.

De tekening van H. v. d. Stadt was de meest sierlijke.

April-raadsel Jos v. d. Schoot.

Voor mij staan in een rij de namen van twaalf Broeders. Van de eerste zes neme men de vierde letter, van het tweede zestal de derde letter. Zet men deze letters op een rij, dan ontstaat een wens voor een dertiende Broeder.

Hier volgt een omschrijving der Broeders.

1. Kwam met het Convict hier slapen.
2. Laat dikwijls natuurkunde doen.
3. Student op de Kweekschool.
4. Stoere werker, klein maar dappere Overste.
5. Muziekleraar.
6. Gaat één keer in de veertien dagen per fiets weg.
7. Liefhebber van de wandelsport.
8. Rustend Broeder met stokje.
9. Bakt, maar geen bakvissen.
10. Bezorgt u de Klaroen.
11. Gaf al zijn krachten aan de eerste jaargang van de Klaroen.
12. Tekenaar en toneelspeler.

Raadsel T. Vries

1. s. e. r. k. m. m. i. e. j. a. e.
2. e. r. k. b. e. r. e. w. e. e. r. l.
3. a. m. n. r. e. a. e. n.
4. r. c. t. u. r. d. e. a. e.
5. p. e. i. t. o. c. i. n.
6. e. e. e. r. t. c. l. i. c. i. n.
7. n. t. o. s. r. a. i.

Hierboven staan de namen van zeven beroepen. De letters zijn alleen een beetje van hun plaats geraakt. De eerste letters der beroepen vormen een voor u allen bekende naam.